

TOISEN KUTSUNNAN KADETIT

Venäjältä saatu uutinen, joka julkaistaan tässä numerossa otsakkeella „Tieteellistä kronikkaa”, ansaitsee lukijain erikoista huomiota. Saimme — juuri ennen lehtemme ilmestymistä — vahvistuksen, että tiedot, joista uutisen kirjoittaja puhuu, pitävät paikkansa, ja meidän on pysähdyttävä käsittelemään niitä yksityiskohtaisemmin.

On syntymässä uusi poliittinen järjestö; yhteiskunnallisessa liikkeessä on havaittavissa eräänlainen uusi käänne. Ne porvarillis-demokraattiset ainekset, jotka haluavat olla „kadetteja vasemmistolaisempia” ja vetävät puoleensa menshevikkejä ja sosialistivallankumouksellisia, ovat alkaneet ryhmittyä. Tuntuu siltä kuin alettaisiin jotenkin hämärästi tajuta, että kadettilainen oppositio kolmannessa Duumassa on mätänevä ruumis ja että „jotain on tehtävä” sivu sen.

Sellaisia ovat tosiasiat. Ne eivät ole vielä läheskään, ei läheskään selviä, mutta ne hahmottelevat jo ilmiöitä, jotka ovat käsitettäviä ja kiertämättömiä niiden opetusten kannalta, joita vallankumouksen kolme ensimmäistä vuotta ovat antaneet.

Ensimmäisen kutsunnan kadetit ilmestyivät avoimelle vallankumouksen näyttämölle vuoden 1905 kesällä. Vajaassa kolmessa vuodessa he ovat ehtineet lakastua — ehtimättä puhjeta kukkaansa. Heidän tilalleen tulevat toisen kutsunnan kadetit. Mikä merkitys on tällä vaihdolla ja mitä tehtäviä se asettaa työväenpuolelle?

Ensimmäisen kutsunnan kadetit hälisivät vuoden 1904 banketeissa, kävivät zemstvokampanjaa, olivat yhteiskunnallisen nousun alun ilmaisijoina silloin, kun luokkien suh-

teet itsevaltiuteen samoin kuin luokkien keskinäissuhteetkin olivat vielä aivan epämääräisiä, s.o. ennen sitä aikaa, jolloin joukkojen avoin taistelu ja luokkien eikä ryhmien politiikka määräsi nämä suhteet. Kadetit ryhmittivät silloin ympärilleen porvarillisten eli niin sanottujen sivistyneiden yhteiskuntapiirien kaikki ja kaikenlaiset ainekset alkaen tilanherrasta, joka ei tavoitellut niinkään paljon perustuslakia kuin höystettyä sampipaistia, ja päätyen palkattuun virkailijaintelligenssiin. Kadetit valmistautuivat esiintymään *välittäjinä* „historiallisen vallan”, s.o. tsaarin itsevaltiuden, sekä työväenluokan ja talonpoikaiston suurten taistelevien joukkojen välillä. Valtuuston käynti tsaarin luona kesällä 1905 oli näiden renginpalvelusten alkuna,— sillä venäläiset liberaalit eivät käsitä muuta välittäjäntoimintaa kuin renginpalvelukset. Ja siitä lähtien ei ole ollut kirjaimellisesti yhtään vähänkään suurempaa Venäjän vallankumouksen etappia, jolloin porvarillinen liberalismi ei olisi käyttänyt „välittäjäntoimessaan” tuota samaa menetelmää — tehnyt renginpalveluksia itsevaltiudelle ja mustasotnialaisen tilanherrakoplan palvelijoille. Vuoden 1905 elokuussa se taisteli vallankumouksellista Bulyginin Duuman boikottitaktiikkaa vastaan. Vuoden 1905 lokakuussa se nosti esiin avoimesti vastavallankumouksellisen loka-kuulaispuolueen lähettäen samaan aikaan Pjotr Struven Witten eteishuoneeseen ja saarnaten maltillisuutta ja sääntillisyyttä. Vuoden 1905 marraskuussa se tuomitsi postija lennätinvirkailijain lakon ja esitti suruvalitteluja sotilaskapinoissa ilmenneiden „hirmutekujen” johdosta. Vuoden 1905 joulukuussa se vetäytyi pelon vallassa Dubasovin²⁹ suojaan hyökätäkseen (eli potkaistakseen, pitäisi kai oikeammin sanoa) heti seuraavana päivänä „vaistonvaraista mielettömyyttä” vastaan. Vuoden 1906 alussa se puolustautui kiivaasti sellaiselta „häpeälliseltä” epäilykseltä, että liberaalit muka saattaisivat agiteerata ulkomailla itsevaltiuden lujittamiseksi saatavaa miljardilainaa vastaan. Ensimmäisessä Duumassa liberalismi syyti fraaseja kansan vapaudesta ja juosta hilppasi salavihkaa takaoven kautta Trepovin luona ja taisteli trudovikkeja sekä työläisedustajia vastaan. Viipurin manifestilla³⁰ se yritti tappaa kaksi karpästä yhdellä iskulla, luovia niin, että sen menettely olisi voitu — aina tarpeen mukaan — tulkiä joko vallankumouksen tukemiseksi tahi taisteluksi vallankumousta

vastaan. Toisesta ja kolmannesta Duumasta, joissa kadettien liberalismi näytti lokakuulaisen luontonsa kaikessa loistossaan, ei toimita puhuakaan.

Kolmen vuoden kuluessa kadetit ovat „isännöineet” niin kehnosti, että uuden elvyttämisen yritykset ovat alun perin liittyneet tunnuksen „vasemmalle kadeteista”! Ensimmäisen kutsunnan kadetit *ovat tehneet itsensä mahdottomiksi*. He ovat haudanneet itsensä yhtämittaisella kansan vapauden kavaltamisella.

Mutta eiköhän sama kalman myrkkyy liene saastuttanut toisenkin kutsunnan kadetteja, jotka tulevat entisten tilalle? Eivätköhän „sosialikadetit”, herrat kansansosialistit, jotka erikoisesti pitävät melua uudesta järjestöstä, vain aikone toistaa vanhaa evoluutiota, joka on meille jo tuttu kolmen vuoden kokemuksesta?

Tähän kysymykseen on vastattava menneisyyttä analysoimalla eikä tulevaisuutta arvailemalla. Ja tämä analyysi osoittaa kumoamattomasti, että „eserrä-menshevikit”, herrat kansansosialistit näyttelivät todellakin kadettien osaa siinä trudovikkilaisen, talonpoikaisen poliittisen organisaation eli oikeammin poliittisen liikkeen piirissä, jossa he toimivat „parhaina päivinä”, esimerkiksi ensimmäisen Duuman kaudella. Palauttakaapa mieleenne tärkeimmät tosiasiat, jotka liittyvät kansansosialistien „puolueen” (pikku ryhmä?) historiaan Venäjän vallankumouksessa. Kasteensa he saivat „Osvobozhdenije-liitossa”³¹. Eserräpuolueen edustajakokouksessa vuoden 1905 joulukuussa he — ikuisesti kadettien ja eserjien välillä häilyvät — puolustivat järjetöntä häilymiskantaa haluten olla sekä yhdessä sosialistivallankumouksellisten kanssa että erossa heistä. Lokakuun vapauksien kaudella he julkaisivat poliittisia sanomalehtiä liitossa sosialistivallankumouksellisten kanssa. Samoin oli ensimmäisen Duuman kaudella: „korkeinta” diplomatiaa, erimielisyyksien „ovelaa” salaamista maailman silmiltä! Sen jälkeen, kun ensimmäinen Duuma oli hajotettu, toinen kapinavaihe epäonnistunut ja Viapori kukistettu, nämä gentlemannit *rohkenevat* — tehdä kääntein oikealle. He „laillistavat” puolueensa, ei tietenkään missään muussa tarkoituksessa kuin siinä, että voisivat lehdistössä säättää julkisesti kapina-aatetta ja todistella, ettei ollut oikea aika aktiivista tasavaltapropagandaa varten. Ensimmäisessä Duumassa he pääsevät talonpoikaisedustajain edessä

voitolle eserristä ja keräävät agraarilakiehdotuksensa alle 104 allekirjoitusta eserrien saadessa 33 allekirjoitusta. Talonpoikaisen pienisännän „terveet” porvarilliset maan kansallistamispyrkimykset pääsevät voitolle hämärästä „sosialisoimisesta”. Sen asemesta, että pyrittäisiin järjestämään talonpoikia poliittisesti ja vallankumouksellisesti, järjestämään heitä kapinaa varten, näemme sosialikadeteilla pyrkimystä leikkiä legaalisuutta ja parlamentarismia, pyrkimystä ahtaan intelligenttimäisen kerhokuntalaisuuden suuntaan. Venäläisen talonpojan häilyminen kadetin ja intelligentin kansansosialistioppoportunistin puolelta intelligentin tapaan epäjohdonmukaisen eserrävallankumouksellisen puoleen heijastaa sellaisenaan pienviljelijän kaksinaista asemaa, sitä, ettei tämä kykene käymään johdonmukaista luokkataistelua ilman proletariaatin johtoa.

Ja kun herrat kansansosialistit alkavat nyt uudelleen „vetää yhtä köyttä” vasemmistokadettien kanssa ja kiskoa mukanaan lyhytjärkisiä — menshevikkejä ja eserriä, niin se merkitsee, että koko porukka ei ole oppinut mitään kolmen vallankumousvuoden aikana. He sanovat, että taloudelliset vaatimukset erottavat. He haluavat yhdistyä lähempien — poliittisten vaatimusten pohjalla. He eivät ole ymmärtäneet yhtään mitään vallankumouksen kulusta, joka Venäjällä niinkuin muissakin maissa on osoittanut, että vain joukko-taistelu on voimakasta ja että sellainen taistelu voi kehittyä laajaksi vain vakavien taloudellisten uudistusten merkeissä.

Se ei ole mitään uutta, että menshevikit ja eserrät tämän tästä laahustavat vasemmistokadettien perässä. Niin kävi II Duuman vaaleissa Pietarissa. Näin kävi toisille heistä kysymyksessä kadettiministeristöstä ja täysivaltaisesta Duumasta, toisille — salaisen liiton tekemisessä kansansosialistien kanssa. Nähtävästi on olemassa syviä syitä, jotka synnyttävät pikkuporvarillisessa intelligentississä „taudin tapaista viettymystä”, viettymystä liberaalisen porvariston siipien suojaan.

Tätä viettymystä verhotaan tietysti, kuten tavallisesti, sellaisilla puheilla, että on käytettävä hyväksi uutta nousua tahi uutta voimain ryhmitystä y.m.

Niinpä kyllä, herrat, mekin kannatamme... raadon hyväksikäyttämistä — mutta ei sen „henkiinherättämiseksi”, vaan maaperän lannoittamiseksi, ei sitä varten, että sillä

ylläpidettäisiin mätiä teorioita ja filisterimielialoja, vaan sitä varten, että se esittäisi „paholaisen asiamiehen” osaa. Me tulemme opettamaan kansaa tämän kansansosialistien ja vasemmistokadettien tarjoaman uuden, hyvän, oivallisen esimerkin avulla, opettamaan, mitä ei pidä tehdä, miten on vältettävä kadettien petturuutta ja poroporvarillista raihnaisuutta. Tulemme seuraamaan tarkkaavaisesti tämän uuden sekasikiön kasvua ja kehitystä (ellei se ole kuolleena syntynyt)—muistuttaen joka hetki, että jokainen tällainen synnynnäinen, *ellei se ole kuolleena syntynyt*, merkitsee nykyisellä Venäjällä kiertämättömästi ja ehdottomasti työväenluokan ja talonpoikaiston uuden joukkotaistelun alkua. „Osvobozhdenije-liitto” herää henkiin. Jos niin on laita, niin se merkitsee, että ylhäällä aletaan aavistella jotakin. Ja jos niin on laita, niin se merkitsee, että alun jälkeen seuraa jatkoa, intelligenttien tohinan jälkeen seuraa proletaarinen taistelu.

Ja toisen kutsunnan kadettien esiintulon valossa me tulemme opettamaan kansalle taistelun opetuksia, vallankumouksellisen lähentymisen opetuksia, lähentymisen, joka tapahtuu vain taistelussa ja vain vallankumouksellisesti taistelevien talonpoikaisjoukkojen kanssa.

„Proletari” № 30,
toukokuun 10 (23) pñä 1908

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstien mukaan